

АДВЕНТИСТСЬКИЙ ВІСНИК

Бог є любов

Адвентистский ВЕСТНИК

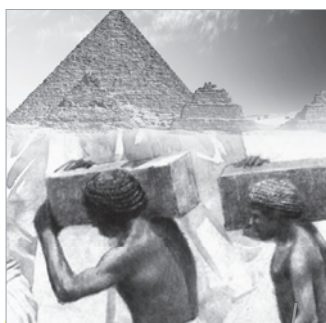
газета Церкви християн адвентистів сьомого дня в Україні

№ 9 (303)
вересень
2015

КАКОГО ПРИШЕСТВИЯ ХРИСТА МЫ ОЖИДАЕМ?

Каким должно быть состояние «ожидающих и желающих» Пришествия Господа? Процесс ожидания бывает разным: ожидание приема у высокого начальства, ожидание поезда на вокзале или ожидание возвращения любимого домой. Что мы испытываем в каждом из этих случаев?

2

Так і тягнуть
важке каміння...

4

Поставить себя
на место

6

Значно краще
прокинутися зараз

8

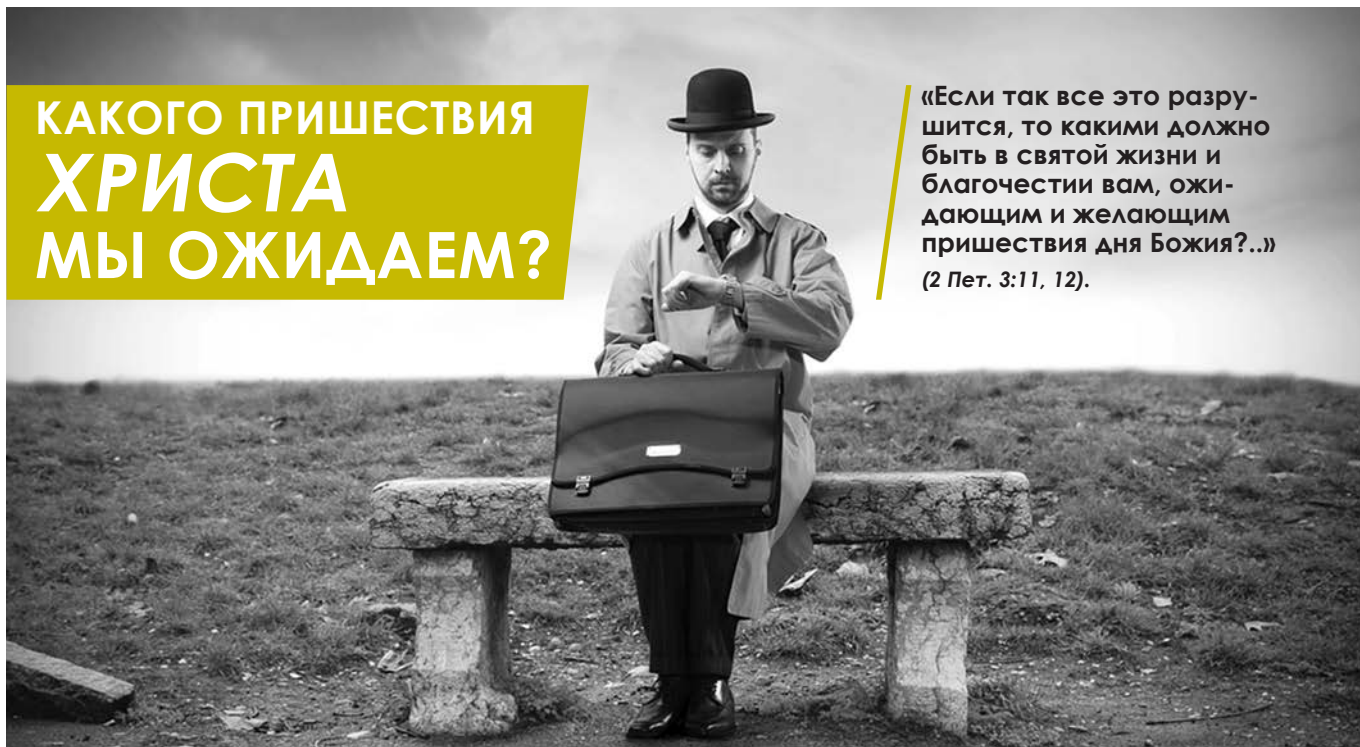
Болезненные
уроки

10

КАКОГО ПРИШЕСТВИЯ ХРИСТА МЫ ОЖИДАЕМ?

«Если так все это разрушится, то какими должно быть в святой жизни и благочестии вам, ожидающим и желающим пришествия дня Божия?..»

(2 Пет. 3:11, 12).

Что мы чувствуем, когда думаем о Втором пришествии Христа? Чего мы больше ожидаем: Царства, в котором не будет больше горя, страданий, смерти, войн, нищеты, или же встречи и воссоединения с Тем, Кто есть Любовь?

Много фактов сегодня указывают на то, что мы живем в последнее время. Главный из них – состояние Церкви. Среди признаков скорого возвращения Христа в Мф. 24:12 упоминается нечто, имеющее отношение лично ко мне и к Церкви Божьей: «По причине умножения беззакония, во многих охладеет любовь». Когда охладевает любовь во взаимоотношениях, люди становятся безразличными друг к другу. Когда охладевает любовь к Богу, отсутствует внутреннее «горение», способное давать силу для ежедневного опыта. Поэтому в ожидании важно не знание особых внешних знамений и признаков, а готовность сердца к встрече с Возлюбленным.

Для апостолов Иисуса Его Пришествие означало нечто большее, чем просто явление во славе небесной. Для них это подразумевало искреннюю любовь к братьям. Когда мы говорим о Втором пришествии Иисуса Христа вне этого состояния, тогда это величайшее событие теряет свой смысл и свою силу. Все, что связано с Его Пришествием, должно произойти не только в будущем, но и сейчас. До того момента, когда Христос явится на облаках небесных, Он должен стать неотъемлемой частью моей жизни (см. Кол. 3:1-4).

Потеря первой любви – проблема лаодикийского периода Церкви. Когда любовь исчезает, сложно понять, при-

нять и воплотить в жизнь слова апостола Павла: «Итак, умертвите земные члены ваши: блуд, нечистоту, страсть, злую похоть и любостяжание, которое есть идолослужение, за которые гнев Божий грядет на сынов противления, в которых и вы некогда обращались, когда жили между ними. А теперь вы отложите все: гнев, ярость, злобу, злоречие, сквернословие уст ваших; не говорите лжи друг другу, совлекшись ветхого человека с делами его и облекшись в нового, который обновляется в познании по образу Создавшего его» (Кол. 3:5-10).

«Любое ожидание может вызвать чувство тревоги и неопределенности. Но при любых обстоятельствах нам следует помнить: Бог управляет всем. Это главная причина для спокойствия, которое я должен иметь»

Перед Пришествием Христа человек уже становится новым человеком пережив опыт возрождения и преобразования. Основной вопрос, который должен волновать меня сегодня: сокрыта ли моя жизнь в Боге? Это значит, что в Нем я – как птенец под крыльями матери, меня не выбивают из колеи бушующие вокруг бури, потому что Он – гарантия моей безопасности. Не нужно сегодня ставить перед собой сверхсложные задачи, не нужно говорить о чем-то недостижимом, об

абсолютном совершенстве. «Удаление ветхого человека» – это неприятие образа мыслей, который я имел в моей прежней плотской жизни. Это принятие Божьей доброты, святости, чистоты, истины как основных главенствующих принципов моей жизни, которые я принимаю и о которых когда-то засвидетельствовал при крещении: «Я верю в это, Господи, и обещаю быть верным Тебе».

Каким должно быть состояние ожидающих и желающих Пришествия Господа? Процесс ожидания бывает разным: ожидание приема у высоко-го начальства, ожидание поезда на вокзале или ожидание возвращения любимого домой. Что мы испытываем в каждом из этих случаев? Я не могу сказать, что чувствовала моя мама, когда врач сообщил, что с такими результатами анализов, какие были у меня, дети обычно не выживают. Но я точно могу сказать, что чувствовал я, когда забирал результаты анализов моей супруги и узнал о ее диагнозе. Я хорошо помню то напряжение, которое мы переживали в семье. Каждый день был наполнен неопределенностью и ужасающим ожиданием того, что этот диагноз может подтвердиться. Напряжение было настолько сильным, что когда я, наконец, получил результаты анализов, опровергающие поставленный диагноз (это звучало как оправдательный вердикт для подсудимого, заверяющий в том, что больше нечего бояться), то в тот момент обнаружил себя морально и физически истощенным, так как сил у меня больше не осталось: ожидание выбило из сил. Ожидание Второго пришествия Христа может стать чем-то подобным в моей жизни сегодня.

Но оно не должно быть таким. Время ожидания – это время необходимых перемен. Мы знаем, что это важно, и, вместе с тем, часто боимся этих перемен и не можем сказать Богу: «Господи, действуй, как Ты знаешь, как Ты этого хочешь!».

Любое ожидание может вызвать чувство тревоги и неопределенности. Но при любых обстоятельствах нам следует помнить: Бог управляет всем. Это главная причина для спокойствия, которое я должен иметь. Иногда Он осуществляет перемены, чтобы мы увидели большую картину реальности – прошлое, настоящее и будущее. Нам не нужно расстраиваться из-за политических событий, происходящих в окружающем мире. Бог иногда позволяет, чтобы мы прошли через это. Так было и в израильском народе. Прочитаем о переживаниях пророка Самуила, когда народ попросил «поставить над ними царя» (см. 1 Цар. 8:6, 18-22). Господь иногда допускает подобные ситуации в нашей жизни, чтобы со временем мы начали осознавать цену нашего выбора. Лучшее решение – смотреть на все происходящее глазами Бога.

События, происходящие в окружающем мире, являются экзаменом, определяющим, чем я живу в реальности и каково мое настоящее христианство. Как легко мы можем стать людьми, не понимающими друг друга! Как легко сегодня создать атмосферу отчуждения! Когда ты любишь, то готов не просто не обращать внимания на обиды, но прощать, даже когда люди ошибаются. Граждане Небесного Царства должны любить друг друга, ведь им предстоит еще вместе пребывать в вечности! Но если в моей душе появляется недовольство, неприязнь, ненависть или внутренняя агрессия, это говорит о том, что Пришествие Христа для меня означает событие, но не Господа, пришедшего в мою жизнь и изменившего ее полностью. Только Он способен создать внутри меня эту атмосферу Неба и сделать нас, далеких и когда-то чужих, родными в одной большой Небесной семье.

Ожидание предусматривает соответствующие поступки, исполненные любви и сострадания по отношению к моему брату или сестре. Ожидая Пришествия только как события, мы можем сказать: оно не скоро произойдет, и у меня будет время соответственно отреагировать на него, когда будут видны явные признаки его приближения. Реальность Пришествия Иисуса Христа в моей жизни означает, что я живу с Ним в этом состоянии постоянно.

Если мы будем, как Енох, ходить каждый день с Богом, то Господь скажет: «Тебе уже нет здесь места, тебе

лучше находиться со Мной постоянно, потому что жизнь твоя особым образом связана со Мной». Задумайтесь над смыслом слов «имейте ту же любовь» (Флп. 2:2). Не какие-то наши чувства, не избирательную любовь, а «ту же любовь» – это любовь «агапэ», любовь, которой любят без причин и без условий. Это любовь, которая живет в моем сердце по отношению к моим братьям и сестрам и принимает их такими, какими они есть.

Благодать Христа должна преобразить все естество. Его победа не будет полной до тех пор, пока Небо не станет свидетелем привычной нежности чувств христоводобной любви и святых поступков в поведении Божьих детей. В нас должны быть те же чувствования, какие во Христе Иисусе. «Он, будучи образом Божиим, не почитал хищением быть равным

« Господь иногда допускает трудные ситуации в нашей жизни, чтобы со временем мы начали осознавать цену нашего выбора »

Богу; но унижил Себя Самого, приняв образ раба, сделавшись подобным человекам и по виду став как человек; смирил Себя, быв послушным даже до смерти, и смерти крестной» (Флп. 2:6-8). Христос, будучи Богом, стал Слугой этому миру. Не в Доме молитвы мы представляем, кем являемся в действительности. Только тогда, когда я остаюсь наедине с собой, я могу сказать, кто я есть.

Мы не можем сами достичь такого состояния и тем более удерживать его на протяжении длительного периода времени. Кто мы сегодня: счастливые христиане, ожидающие возвращения Возлюбленного, или только христиане-философы, рассказывающие миру о том, как правильно жить? Вот почему для каждого из нас как для Церкви Божьей в это время важна полнота Святого Духа. Только Он, «придя, «обличит мир о грехе, и о правде и о суде» (Ин. 16:8). Мы привыкли, что «мир» – это окружающие нас люди. Но Дух Божий будет обличать и тот «мир», который внутри меня, о грехе,

о правде и о суде. Наш внутренний мир должен быть приведен в соответствие с Божьей волей и с Его правдой.

«Люди постоянно подвержены воздействию определенных впечатлений. Атмосфера, окружающая человеческую душу, может быть небесной, а может быть и дьявольской. Существует четкое разграничение. Мы находимся либо на стороне Христа, либо на стороне врага. Если мы постоянно вбираем в себя лучи Божественного света, исходящие от Его славы, – вокруг нас находятся ангелы, и человеческую душу окружает небесная атмосфера. Само наше отношение, наши слова свидетельствуют об истинном обращении всем людям, попадающим в сферу нашего влияния. «И Дух, и невеста говорят: прииди! И слышавший да скажет: прииди! Жаждающий пусть приходит, и жаждущий пусть берет воду жизни даром» (Откр. 22:17). Поскольку вы являетесь ветвями Живой Лозы, то будете «питаться соком» этой Лозы. Он непрерывно течет к каждой ветви, и каждая ветвь будет приносить плод во славу Божью. «Тем прославится Отец Мой, если вы принесете много плода» (Ин. 15:8). А каково ваше состояние? Это должно быть состояние живой веры» (Э. Уайт. Вера и дела).

Состояние живой веры – это та жемчужина, ради которой мы готовы продать все, оставить все, чтобы приобрести большее. Состояние моего сердца определяется жаждой к Источнику жизни, открывающейся в моем посвящении, приверженности библейской истине и в моей молитвенной жизни.

Настало время больших перемен – перемен в активном ожидании Господа. Состояние нашей веры может перейти на уровень «вокзального» ожидания Пришествия. Но это не то, чего желает Господь. Такая вера, попадая в сложные жизненные обстоятельства, легко разочаровывается, теряется, исчезает.

«Наше же жителство – на Небесах, откуда мы ожидаем и Спасителя, Господа нашего Иисуса Христа, Который униженное тело наше преобразит так, что оно будет сообразно славному телу Его, силою, которою Он действует и покоряет Себе все» (Флп. 3:20, 21). Пусть такое Пришествие оживет в душе каждого из нас! Пообещаем себе силою Христа никогда не поступать нечестно, не изменять принципам духовной жизни, не разменивать вечное на временное.

Отношение человека, верящего во Второе пришествие Христа и ожидающего Его, – это состояние уверенности. Мне хотелось бы, чтобы каждый из нас когда-нибудь смог сказать словами апостола Павла: «Течение совершил, веру сохранил; а теперь готовится мне венец правды» (2 Тим. 4:7, 8).

Владимир Крупский

ТАК І ТЯГНУТЬ ВАЖКЕ КАМІННЯ...

«Знову промовляв до них Ісус, кажучи:
Я – Світло для світу! Хто піде за Мною,
той не ходитиме в темряві, але
матиме Світло життя»

(Івана 8:12).

Як незрячі люди сприймають світ? Нам, зрячим, важко зрозуміти й пояснити це. Однак і зрячі, і незрячі потребують духовного зору. Навіть фізично зрячі люди мають потребу в умінні розрізняти добро і зло. Нині ми переживаємо нелегкі часи та як віруючі розуміємо, що збільшення зла у світі свідчить про наближення кінця.

Біблія говорить, що в останній час ворог доклатиме максимальних зусиль, щоб звести навіть вибраних. Як нам сьогодні встояти серед зла та гріха, не зійти з правильного шляху й зустріти Христа на хмарах небесних? Вірш Івана 8:12 дає відповідь на це запитання: «Я – Світло для світу!». Що для вас означають ці слова?

«На початку було Слово, і Слово було в Бога, і Слово було Бог. Воно на початку було в Бога. Все через Нього постало, і без Нього не постало нічого з того, що постало. У Ньому було життя, – і життя було Світлом людей... І Слово стало тілом, і перебувало між нами, і ми побачили славу Його, – славу як Єдинородного від Отця, повного благодаті й істини» (Івана 1:1-4, 14). Світло для світу – це Христос. Його життя є прикладом для тих, хто бажає слідувати за Ним. Ми духовно зрячі тільки тоді, коли Господь перебуває в кожному з нас, коли Він Святим Духом веде нас дорогами життя та відкриває Свої істини через Святе Письмо.

У 8-му й 9-му розділах Євангелія від Івана описана серйозна проблема духовної катаракти. В Івана 8:12 написано, що Христос засвідчив Своїм слухачам, що Він є Світлом для світу, а в 13-му вірші фарисеї сказали Йому: «Ти свідчиш про Себе Сам, тож Твоє свідчення не є правдивим». Проблема полягала в тому, що сучасники Христа не приймали Його як свого Господа і Спасителя, як Месію, як Світло для світу. Ісус пояснює їм, що Він є Божим Сином, і в 9-му розділі доводить Свою Божественну силу, зціливши сліпонародженого. Проте люди продовжують сперечатися та протистояти істині. Вони не тільки не приймають Ісуса, а й виганяють зціленого. На що Христос відповідає: «Якби ви були сліпі, то не мали б гріха, але ви кажете, що бачите, тож гріх ваш залишається на вас» (Івана 9:41).

Ми живемо у час, коли досить складно реально оцінити, ким ми є насправді. Що легше: говорити про християнство чи жити по-християнськи? Легше говорити, але інколи кожен з нас відчуває, що не все в нашому житті так, як хотілося б. Більше того, ми знаємо, як потрібно жити, навіть можемо часом повчати інших. Однак трапляються критичні ситуації, ми припускаємося помилок, чинимо всупереч Божому Слову і тоді розуміємо, що не все гаразд у нашому серці й розумі. Маючи Світло, чи є ми сьогодні світлом для світу?

Існує притча про верховного жерця фараона Кратія.

На підвищенні разом з фараоном і всіма його жерцями стояв жрець Кратій. І саме він запропонував спосіб, як зробити всіх людей рабами фараона:

– Те, що ви зараз почуєте, нехай ніхто не записує й не переказує. Навколо нас немає стін, і мої слова ніхто, крім вас, не почує. Я придумав, як перетворити всіх людей на землі на рабів нашого фараона. Зробити це, навіть за допомогою численних військ і виснажливих воєн, неможливо. Але я зроблю це кількома фразами. Усього через два дні після їх виголошення ви переконаєтеся, як почне змінюватися світ. Дивіться: унизу довгі шеренги закутих у ланцюги рабів, кожен з них несе по одному каменю. Їх охороняє безліч солдатів. Чим більше рабів, тим краще для держави – так ми завжди вважали. Проте чим більше рабів, тим більше доводиться побоюватися, що вони можуть збунтуватися. Ми посилюємо охорону. Ми змушені добре годувати своїх рабів, інакше вони не зможуть виконувати важку фізичну працю. Та вони все одно ліниві та схильні до бунтарства. Дивіться, як повільно вони рухаються. Проте раби будуть працювати набагато швидше. Їм не потрібна буде варта. Вартові теж перетворяться на рабів. Зробити це можна таким чином. Нехай сьогодні перед заходом сонця вісники проголосять наказ фараона, у якому буде сказано: «Зі світанком нового дня усім рабам дарується свобода. За кожен камінь, доставлений у місто, вільна людина отримуватиме одну монету. Монети можна обмінювати на їжу, одяг, житло, палац у місті й саме місто. Відтепер ви – вільні люди».

Коли жерці усвідомили сказане Кратієм, один з них, найстарший за віком, сказав:

– Ти – демон, Кратіє. Задумане тобою покрие демонізмом безліч земних народів.

– Нехай я – демон. І задумане мною нехай люди в майбутньому називають демократією.

Увечері рабам оголосили наказ. Усі здивувалися, багато хто не спав уночі, обдумуючи нове щасливе життя.

Уранці наступного дня жерці та фараон знову піднялися на гору. Картина, що постала перед їхніми поглядами, вражала уяву. Тисячі людей, колишніх рабів, наввипередки тягли ті самі камені, що й раніше. Обливаючись потом, багато хто ніс по два камені. Інші, у яких було по одному, піднімаючи стовп пилу. Деякі охоронці теж тягали

каміння. Люди, які почали вважати себе вільними – адже з них зняли кайдани, – прагнули отримати якнайбільше жаданих монет, щоб збудувати своє щасливе життя.

Кратій ще кілька місяців провів на своєму майданчику, із задоволенням спостерігаючи за подіями внизу.

А зміни були неймовірними. Частина рабів об'єдналася в невеликі групи, вони спорудили візки і, навантаживши каменями, обливаючись потом, штовхали їх щосили.

«Вони придумують ще багато пристосувань, – із задоволенням думав Кратій, – ось уже й послуги внутрішні з'явилися: постачальники води та їжі».

Деякі раби їли на ходу, не бажаючи витратити час на дорогу до барака та на прийом їжі, і розплачувалися з постачальником отриманими монетами.

«Події, які відбуваються навколо нас, свідчать про те, що незабаром для Церкви Божої настане особливий період, коли буде випробуваний кожен»

«Треба ж, і лікарі з'явилися у них: надають постраждалим допомогу, і теж за монети. І регулювальників руху обрали. Незабаром оберуть собі керівників, суддів. Нехай вибирають: адже вони вважають себе вільними, а суть не змінилася – вони, як і раніше, тягають камені...»

Так і біжать вони крізь тисячоліття, обливаючись потом і тягнучи важке каміння. І сьогодні нащадки тих рабів продовжують свій безглуздий біг.

Чим ця притча повчальна для нас, тих, хто знає істину та вважає себе духовно зрячими? Чи не несемо ми з вами каміння? Як ми будуюмо своє життя в цьому світі, вважаючи себе вільними в Богові? Чи не захоплює нас те, що відбувається навколо? Можливо, ми носимо каміння для того, щоб отримати монети і стати щасливими?

Вважаючи себе вільними, ми можемо збирати каміння. Тільки Христос, наш Господь і Спаситель, перебуваючи в нас, може зробити нас по-справжньому вільними. «І пізнаєте істину, а істина вас вільними зробить!» (Івана 8:32). Що означає «пізнати істину»? Недостатньо знати Слово Боже як інформацію. Христос говорить, що Він є істина (див. Івана 14:6). Ми можемо твердо знати істину, але чи живемо ми нині цією істиною? Тільки коли Ісус перебуває в нас, ми можемо бути по-справжньому вільними людьми. Сьогодні у світі ворог робить усе можливе, аби звести саме вибраних.

Немає іншого шляху отримання справжньої свободи, крім служіння. Не дивно, що уроки Суботньої школи сьогодні зосереджені на місіонерській діяльності Церкви. Тільки таким чином може виховуватися справжній характер християнина.

Христос сказав: «Ви – світло для світу» (Матв. 5:14). Ми повинні бути наповнені цим світлом. Дух пророцтва з цього приводу говорить так: «Перед кожним членом Своєї Церкви Бог поставив завдання світити для світу, і ті, хто добросовісно виконує свою роль у цьому служінні, отримає ще більше світла для передачі його ближнім. За допомогою Духа Господь формує людське серце, пробуджуючи його сили і посылаючи йому світло, щоб світити людям» (Е. Уайт. Відображаючи Христа, с. 197).

Через служіння та співпрацю з нашим Господом і Спасителем ми можемо наповнюватися світлом і відображати його людям довкола нас. Перед нами стоїть вибір, як і в усі часи перед народом Божим. І ми знаємо про наслідки відкинення цього вибору. Христос обрав народ ізраїльський для того, щоб вони несли світло цьому світу. Зосередившись на собі, на задоволенні своїх особистих потреб, вони знехтували цією місією. Тому, коли Світло прийшло у світ, вони Його не побачили і не прийняли. Як пише Слово Боже: «До Своїх Він прийшов, та свої Його не прийняли» (Івана 1:11).

«Справжня свобода – в істині, якщо ми цією істиною живемо»

Ми нічим не відрізняємося від цих людей. Ми стоїмо перед тією самою проблемою, що й ізраїльський народ. Або ми підемо за Христом у виконанні місії, і це буде нашим головним пріоритетом, або захопимося збиранням каменів за монети, думаючи, що таким чином зможемо побудувати щасливе життя.

Що оберемо ми? Світло Ісуса не згасає. Слово Боже продовжує промовляти до наших вух, до нашого серця, нашої душі, спонукаючи виконувати доручення Христа. Час наближається. Події, які відбуваються навколо нас, свідчать про те, що незабаром для Церкви Божої настане особливий період,

коли буде випробуваний кожен. Коли ми живемо на території, де над нами не літають літаки, не стріляють із танків, здається, що так буде продовжуватися і завтра, і третього дня, але заради нас і нашого спасіння може статися все. Тому сьогодні, коли ми ще маємо благословенний час, нам потрібно зосередитися на Ісусі та виконанні Його місії.

Кожен особисто має запитати себе: чи є я сьогодні світлом для світу? Ми повинні знати та розуміти, що тільки в Ісусі ми можемо світити істиною тим, хто живе навколо.

В Англії одного чоловіка засудили за ненавмисне вбивство до довічного ув'язнення. Через кілька років королева Вікторія помилювала його. Однак через кілька днів життя на волі світ втратив свою привабливість для цієї людини. Чоловік повернувся до в'язниці з проханням прийняти його назад. Його прохання було виконане. І він залишився в місці позбавлення волі. Усі ув'язнені, окрім нього, були в наручниках, і їх ретельно охороняли. Завдяки помилуванню чоловік міг бути вільним, носити свій одяг. Однак доти, доки він віддавав перевагу тюремному життю, він повинен був підкорятися тюремній дисципліні, носити похмуру тюремну робу. Коли лунав сигнал о 6:00, чоловік повинен був вставати разом з усіма і виконувати тюремну роботу. У призначений час він мав повертатися у свою камеру, і за ним зачинялися залізні двері. Чоловік усвідомлював, що залишається ув'язненим.

Чому людина прагнула перебувати у в'язниці та відмовлялася від свободи? Дивно. Ніхто з нас не хотів би сидіти за ґратами. Можливо, він звик? Адже ні про що не потрібно турбуватися: їжу й одяг дають, спати є де. Утім немає нічого важливішого для людини, аніж воля.

Сьогодні Христос закликає кожного з нас до істинної свободи. Справжня свобода – в істині, якщо ми цією істиною живемо. Більше того, Христос бажає, щоб ми були по-справжньому вільними. Він зробив для цього все від Нього залежне. І сьогодні, навіть коли ми впадаємо у гріх, Христос готовий прийняти нас, змінити наш характер і подарувати справжню свободу.

Ми стоїмо перед вибором. Я закликаю вас подумати над цим питанням досить серйозно. Хто знає, що чекає на нас завтра? Сьогодні милість Бога продовжує діяти в нашому житті. Слова Христа: «Я – Світло для світу» – свідчать нам про те, що Він і сьогодні бажає просвітити нас і зробити вільними. Нехай наші серця та розум покораються цьому заклику, щоб ми могли жити в цьому світі в любові до Господа і з радістю очікувати, коли Він прийде на хмарах небесних.

Микола Шпильчук

ПОСТАВИТЬ СЕБЯ НА МЕСТО...

«На праздник же Пасхи правитель имел обычай отпускать народу одного узника, которого хотели. Был тогда у них известный узник, называемый Варавва; итак, когда собрались они, сказал им Пилат: кого хотите, чтобы я отпустил вам: Варавву, или Иисуса, называемого Христом? ибо знал, что предали Его из зависти. Между тем, как сидел он на судейском месте, жена его послала ему сказать: не делай ничего Праведнику Тому, потому что я ныне во сне много пострадала за Него. Но первосвященники и старейшины возбудили народ просить Варавву, а Иисуса погубить. Тогда правитель спросил их: кого из двух хотите, чтобы я отпустил вам? Они сказали: Варавву. Пилат говорит им: что же я сделаю Иисусу, называемому Христом? Говорят ему все: да будет распят. Правитель сказал: какое же зло сделал Он? Но они еще сильнее кричали: да будет распят... И когда насмеялись над Ним, сняли с Него багряницу, и одели Его в одежды Его, и повели Его на распятие. Выходя, они встретили одного Киринаянина, по имени Симона; сего заставили нести крест Его» (Мф. 27:15-23, 31, 32).

Два человека были перед Пилатом: Христос и Варавва. Оба они были осужденные, оба находились в одинаковом положении. Они предстали перед судом, но в то же время они разительно отличались друг от друга. Один был преступником, при упоминании имени которого у людей холодела кровь, другой – Тот, Который делал добро, Который из-за зависти других был предан суду. И даже тот, кто вершил суд, явно видел контраст. В душе он понимал, что

нельзя Христа судить, нужно как-то освободить. Поведение толпы было сложно объяснить. И он решил как можно больше увеличить разницу между осужденными и выбрал самого худшего преступника. Но когда перед толпой предстал выбор и была очевидна разница между представителем злодеяний и Представителем добродетели, все кричали: «Варавву отпустить, а Христа распять».

« Варавва твердо знал, что каждая секунда его жизни возможна благодаря Христу »

Как быстро люди забывают то, что надо помнить... Они забыли злодеяния Вараввы, от которого многим приходилось претерпеть, может быть, что-то потерять. Они быстро забыли, что сделал Христос: как Он исцелял, воскрешал, как Он кормил и делал добрые дела, как возвращал мир в сердца людей. Все это было забыто. Человек склонен быстро забывать добрые деяния других и хорошо помнить свои. Спросите любого человека, кто ему что должен, он моментально расскажет. Но если спросить, кому он должен, он может растеряться или забыть.

Размышляя о страданиях Христа, мы вспоминаем то, что нельзя забыть. Однажды одного человека спросили: «Что вам не нравится в церкви и служении?» – он ответил: «Как-то все грустно, часто говорится о крови пролитой, смерти, страданиях, зачем по-

стоянно об этом говорить?» Но смысл спасения как раз в этом и кроется. И главное, о чем надо говорить, – о том, что спасает нас: о воскресшем и вознесшем Первосвященнике, о прощении грехов и жизни вечной. Человек всегда помнит то, что является для него главным или важным. Что же для нас является главным или важным? Если мы говорим, что для нас главное – избавиться от греха и достичь святости в Иисусе Христе, то мы постоянно будем вспоминать о Его жертве, так как избавляет от греха только кровь Христа. Голгофа – место любви, где свершилось наше спасение.

Пилат дал выбор народу. Варавва – злодей, заслуживающий смерти. Именно его выбрал Пилат, чтобы противопоставить Христу. Что чувствовал Варавва, когда его вывели перед народом? Он был уверен, что его «игра» закончена. Он понял, что нет смысла такому сравнению, и озлобился, думая, что с ним играют и решили выставить его на посмешище. Но когда Пилат спросил народ, кого отпустить, Варавва, наверное, не поверил своим ушам, услышав свое имя из уст толпы... Не может быть! Кто-то что-то перепутал. Христос – святой Человек, Он ни в какое сравнение не шел с рядом стоящим разбойником. Но чем дальше, тем он больше убеждался, что люди еще громче просят для него освобождения.

Наступил момент, когда Пилат дает команду арестованного Варавву отпустить. И он вышел на свободу. Я не думаю, что он бросился бежать, чтобы его никто не догнал. Он все

еще не осознавал ситуации, в которой он оказался. Явно было, что Христос должен идти на место распятия. Когда Иисус нес крест, мне кажется, Варавва стоял в стороне и смотрел на эту картину. Рядом со Христом были Его лучшие друзья, а он был на свободе. И чем дальше он шел, тем больше осознавал, что Христа ведут на распятие. Он видел, что крест, который несет Христос, – это его крест! Он должен его нести, он должен быть на нем распят! На его месте находится другой Человек, притом невиновный, Который не противится принять удел разбойника Вараввы. Когда Иисус упал под тяжестью креста, Варавва не кинулся ему помогать со словами: «Я Тебе хоть крест донесу, ведь я должен был его нести». Он стоял как вкопанный.

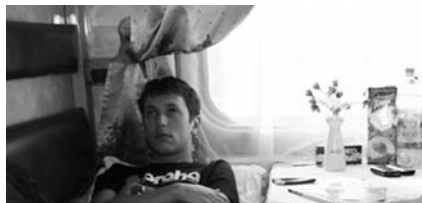
И вот процессия доходит до Голгофы. На кресты бросили приговоренных, привязали, взяли гвозди и стали их вбивать в окровавленную плоть. Гвозди, предназначенные для Вараввы, вбивали в руки Христа. Быть может, друзья Вараввы наблюдали за ним со стороны. Он смотрел на то, что с ним должно было бы произойти. Его руки не были прибиты, к Его телу не касался крест, он не был приговорен, он был освобожден. А на его месте был Христос.

Мы не знаем дальнейшей жизни Вараввы, не находим, что он раскаялся. Но я уверен в одном, что всю последующую жизнь он знал: жизнь для него – подарок от Иисуса Христа. Он твердо знал, что каждая секунда его жизни возможна благодаря Христу. Я не думаю, что Он мог забыть это. Вспоминая страдания и смерть Иисуса Христа, он думал о том, что он до сих пор живет.

Мы живем среди своего народа. Мы можем быть привязаны к грешной земле. Мы – люди, которые рождены в грехах и беззакониях, которые вследствие греховности обречены на гибель. И поэтому Христос, умирая на Голгофе, умирал на месте Вараввы, но умирал за меня и за вас. Вспоминая страдания и смерть Иисуса Христа, я вспоминаю не потому, что это трогательное событие, исторический факт, вызывающий умиление и слезы, я вспоминаю смерть Иисуса Христа подобно Варавве, потому что Он вместо меня понес наказание, чтобы я остался жить.

Иногда в жизни мы находимся в таком же состоянии, как в свое время Пилат. Жизнь заставляет нас делать выбор: в сторону Вараввы или Иисуса Христа. Жизнь скоротечна, и она постоянно заставляет нас принимать решения. Временами мы твердо стоим на позициях святости, поступая по Священному Писанию, но иногда наш

выбор продиктован тем, что так делают все, чтобы не оскорбить соседей или родственников, чтобы не вызвать у других какого-то раздражения, потому что так считает большинство, но это не наши убеждения. И вот здесь мы становимся на путь отступления и сомнений.

«Иногда в жизни мы находимся в таком же состоянии, как в свое время Пилат. Жизнь заставляет нас делать выбор: в сторону Вараввы или Иисуса Христа»

В 1997 году я ездил в Нижний Новгород, чтобы провести Джона Картера, проводившего компанию. Я возвращался из Москвы домой. Я пришел к кассе уставший, мне так хотелось уже сесть в вагон и сразу уснуть после тяжелой дороги, но возле кассы образовалась длинная очередь. И вот подходит женщина и говорит: «Кому билет на Киев?» Я обрадовался. Но как только она спросила, на вокзале оглашают предупреждение: «Не покупайте билеты у перекупщиков». Я хотел сказать, что возьму, но, услышав предупреждение, сказал: «Вы знаете, это про вас, я брать не буду». И жалко стало, хотел взять, но нужно прислушиваться к предупреждениям. А она мне говорит: «Почему вы боитесь? Пойдемте, я вас посажу в вагон, проводник возьмет билет, вы там рассчитаетесь, все будет в порядке». Я подумал, что это меня устраивает. Мы пошли. Я спрашиваю: «А когда поезд?» Она говорит: «Вот через 8-10 минут отправляется». Я засомневался, что мы не успеем, но она уверила, что это место в последнем вагоне, а это уже рядом... Мы подошли к последнему вагону, я заметил, что она с проводницей близко знакома, и меня пропустили в поезд. Я успокоился, поскольку возле кассы осталась еще очередь людей, а я уже в поезде и скоро буду в пути.

Я захожу в вагон и вижу, что на моем месте сидит компания, которая распивает алкогольные напитки. Я попытался просить освободить мое место, но ничего из этого не вышло. Я оказался в неприятном положении: на моем месте сверху сидит пассажир, который имеет билет, к нему пришел

друг, у которого билет совершенно в другом вагоне, вот они встретились и сидят, употребляя алкоголь. Они мне предлагают свой билет в другом вагоне. Уже и проводник его уговаривал. Все люди уже сели, поезд тронулся, многие уже отдыхают, а у меня такой возможности нет. Проводник в очередной раз попытался уговорить пассажиров уgomониться и освободить мне мое место, но у него ничего не получилось. Решили милицию вызывать. Милиция может помочь только через два часа на следующей станции. Я уже начинаю смиряться с таким ходом событий. Проводник говорит мне: «Возьмите его билет, пойдите в другой вагон, ложитесь и отдыхайте».

Я пришел к этому человеку с просьбой поменяться билетами, он меня чуть не расцеловал, что я наконец-то уйду. Я прошел много вагонов, нашел место, а там уже все постелено, люди видели, что человек приходил, значит, на этом месте пассажир есть, взяли постель, все приготовили, говорят: «А это вы на этом месте? А мы ждали, взяли постель, все постелили, вы только ложитесь». Слава Богу! Это было приятно. Я лег и безмятежно уснул. Ночью проснулся, потому что поезд стоял, случилась какая-то неприятность. Я хотел дальше спать, но что-то меня подняло, я вышел...

В то время на станции Сухиничи четыре последние вагона поезда «Москва-Киев» были сбиты товарным поездом, в результате чего 7 человек погибли, около 30 человек были ранены. И именно в этом последнем вагоне я должен был ехать в предпоследнем купе. Когда я вышел из поезда и увидел всю эту картину, я замер. Там уже была милиция, железнодорожники, машина скорой помощи. В тот момент меня охватило чувство, которого я никогда раньше не испытывал. Это было чувство беспокойства и страха, чувство того, что могло бы быть и чего не случилось.

Я приехал в Киев, где-то недели две находился под особым впечатлением, поделился с друзьями. У кого-то появилась идея описать этот опыт в газете, но когда ко мне пришли, чтобы я рассказал, у меня не хватило духу. Почему? Я видел окровавленные тела, я должен был там быть. Это должно было быть со мной. Но это не случилось. Я не имею повода радоваться, люди погибли...

Бог принял вместо нас наказание. Помним ли мы об этом? Сегодня Христос о нас молится: «Прости их, ибо не знают, что делают». Он вкусил страдания вместо меня, для меня и ради меня.

Владимир Пролинский

НАБАГАТО КРАЩЕ ПРОКИНУТИСЯ ЗАРАЗ!

Він був гордістю британського флоту – транспортний паром, чудове судно з назвою «Вісник вільного підприємства». Корабель перевозив пасажирів і транспортні засоби через Ла-Манш з першокласним комфортом. Його довжина становила 132 метри, а водотоннажність – близько восьми тисяч тонн. Він міг витримати практично будь-який шторм.

У ніч на 6 березня 1987 року пасажирів «Вісника» зіткнулися зі страшною несподіванкою, через яку 193 особи – чоловіки, жінки й діти – загинули за лічені секунди. Як могла трапитися така трагедія?

БЕЗТУРБОТНИЙ НЕДОГЛЯД

«Вісник» – паром з автовантаженням і авторозвантаженням. Підготовка корабля до переправи з Бельгії до Англії відбувалася як звичайно. Сотні автомобілів і пасажирів швидко піднімалися на борт через масивні сталеві двері в носовій частині корабля.

О 19:05 «Вісник» почав виходити зі свого доку в бельгійському порту. Море було спокійним, дув легкий вітер. Офіцер Леслі Сейбл, відповідальний за вантаження, стояв біля пульта керування на палубі «G», де були припарковані автомобілі. При тьмяному освітленні він помітив людину в жовтогогарячому комбінезоні, що пробирається між легковими й вантаж-

ними автомобілями в напрямку носа корабля. Офіцер подумав, що це Марк Стенлі, член екіпажу, чиїм обов'язком було зачинити 12-тонні двері з гідравлічним приводом у носовій частині. Будучи впевнений, що робота буде зроблена, Сейбл спокійно піднявся сходами на місток.

Однак Стенлі міцно спав у своїй каюті. Як і решта членів команди, він відпрацював 24-годинну зміну. Виконавши певні технічні роботи, Стенлі зайшов у каюту й вирішив зробити собі чай. Відчувши сильну втому, він присів на ліжко, розгорнув книгу й майже відразу заснув. Він не чув виклику морського вокзалу.

Капітан корабля Девід Лорі міг помітити, що двері на носі ще відчинені, їх освітлювали яскраві вогні причалу. Проте капітан виводив корабель заднім ходом, тому стояв обличчям до корми й не помітив цього недогляду.

О 19:20 судно кинулося в основний судноплавний канал, а вода почала заливати палубу через носову частину зі швидкістю 200 тонн за хвилину. У цей час більшість пасажирів сиділи в ресторанах на борті парома, деякі вишикувалися в чергу до магазину безмитних товарів або відпочивали у вітальнях. Усі почували себе в безпеці. Однак о 19:27 «Вісник» почав кренитися на лівий борт. Поки екіпаж і пасажирів намагалися зрозуміти, що відбувається, корабель ненадовго випрямився, а потім повністю перевернувся на бік. Морська вода ввірвалася у вікна верхніх палуб, і паром почав тонути. Ті, хто не був роздавлений або не потонув, намагалися добратися до безпечного місця, хапаючись за арматуру й пробираючись до тієї частини корабля, яка тепер була над водою.

Те, що так раптово відбулося з «Вісником» того вечора, було найгіршою катастрофою, що трапилася з британським кораблем з часів Першої світової війни. За лічені секунди світ усередині «Вісника» був повністю зруйнований. Мить тому пасажирів купували сувеніри, а тепер їх викинуло за борт потоком крижаної морської води. Хіба можна бути готовим до такого?

ЗАХОПЛЕНІ ЗНЕНАЦЬКА

Біблія говорить про іншу близьку подію, яка для багатьох може стати катастрофою: *«Адже самі з певністю знаєте, що день Господній приходить, як злодій уночі. Бо, коли говоритимуть: Мир і безпека, – тоді раптово прийде на них погибель... А ви, брати, не в темряві, щоб той день захопив вас, як злодій. Бо ви всі – сини світла й сини дня... Тож не спімо, як інші, а пильнуймо та будьмо тверезі»* (1 Сол. 5:2-6).

«День Господній» – це Другий прихід Ісуса Христа. Люди, що присвятили своє життя Господу, Світлу для світу, названі синами світла. У них є Друг, Котрий веде їх до безпечного майбутнього. Вони впевнені в тому, що Ісус повернеться, щоб забрати їх у вічну оселю. Коли Христос повернеться, вони будуть радісно вигукувати: *«Це наш Бог, що на Нього ми мали надію – і Він спас нас!»* (Ісаї 25:9). Однак, для жителів нашого світу, які не розкаялися, це буде жахливою несподіванкою. Тому апостол Павло говорить: «Якщо ви очікуєте цього дня, не засніть духовно. Пильнуйте. Не спіть».

День повернення Христа прийде «як злодій уночі» тільки для тих, хто спить. Для тих, хто пильнує, Він прийде як прекрасний Друг і Спаситель. Тому велике значення має те, спимо ми духовно чи пильнуємо, очікуючи Другого приходу Христа, одну з найважливіших подій у житті.

Розглянемо причини, чому люди починають засинати духовно. З того часу як Христос обіцяв повернутися, минуло багато часу. Дві тисячі років – це довгий термін, щоб перебувати в стані очікування. Тому людям легко забути про повернення Ісуса або відсунути його у віддалене майбутнє, дозволяючи сьогоднішнім настиглим заповнитися повсякденними обов'язками й справами, що вічно витісняється.

СЬОГОДЕННЯ ВИТІСНЯЄ ВІЧНІСТЬ

Сьогоднішні проблеми і турботи витісняють радість завтрашнього дня й наші надії на майбутнє. Цікаво, що Біблія пророкувала подібний стан розуму. У ній написано, що відбудеться, коли люди будуть думати, що Прихід Ісуса відкладається. Це добре ілюструє притча про десять дів (див. Матв. 25:1-13).

Прихід нареченого застав і мудрих, і нерозумних подружок нареченої зненацька. Різниця між цими двома групами дівчат не в тому, що мудрі пильнували, а нерозумні спали, а в тому, що мудрі підготувалися до затримки, а нерозумні – ні. Уявімо собі цю картину. Настає час. Усе, здається, йде своєю чергою. Але раптом трапляється непередбачене. **«Знай-те насамперед те, що в останні дні прийдуть з насмішками кепкуни... і скажуть: Де обітниця Його приходу? Бо відколи впокоїлися батьки, все залишається так, як від початку творення»** (2 Петра 3:3, 4).

«Все залишається так, як від початку творення». Люди бачать, як змінюються пори року і як летять роки. Покоління приходять і відходять; людське життя триває. Важко уявити собі яке-небудь велике надприродне втручання в цю рутину.

Коли все йде своєю чергою, легко припустити, що ми самі керуємо всім, що відбувається. Ми несвідомо витісняємо Бога як Творця. Він десь там, у якомусь іншому вимірі, думаємо ми, і насправді не керує цією планетою.

Бог не бездіяльний (див. 2 Петра 3:7-9). Його Прихід затримується через Його любов до людей. Він бажає спасти тих, що гинуть, привівши їх до спасенного пізнання Його благодаті. Бог не прагне втратити жодну людину. Він довготерпеливий. Під час цієї довгої ночі гріха й мук Господь готовий скоріше страждати Сам, ніж втратити

хоч одну людину, яка, можливо, спасеться, якщо почекає ще трохи.

Ми можемо не розуміти Божественних планів. Ми можемо не бачити, як усе відбувається з погляду вічності, де тисяча років – як один день. Ми можемо знати одне: Бог діє, щоб спасти людей, і це спасіння завершиться Його Другим приходом. Однак багато людей забувають про Творця, про Його обітницю, адже вона було дана так давно, – і починають засипати духовно.

ДУХОВНО СПЛЯЧІ

Яким чином людина засинає духовно? Передусім її заколисують рутини – повсякденні справи, щотижневі плани. Ці речі починають захоплювати всю нашу увагу. Те, що відбулося на борту «Вісника», повчально. Відчиняти й зачиняти двері в носовій частині корабля було повсякденною справою. Але ніхто не був насторожі. Ніхто не перевіряв, чи зачинені двері.

«Часто в нас достатньо релігійного досвіду, щоб почувати себе комфортно, але не достатньо, щоб змінити своє життя. Легко забути, що таке справжня духовність»

Щоденність заколисує нас. Ми прокидаємося щоранку, ходимо на роботу, повертаємося додому, дивимося телевизор, робимо декілька телефонних дзвінків і засинаємо. У вихідні відпочиваємо. Часто в нас достатньо релігійного досвіду, щоб почувати себе комфортно, але не достатньо, щоб змінити своє життя. Легко забути, що таке справжня духовність. Нам подобається, коли життя рухається плавно й розмірено. Духовність стає усе менш і менш затребуваною, менш і менш важливою.

Ісус попереджав про цю проблему: **«Бо так, як у ті дні перед потопом йшли й пили, одружувалися і виходили заміж – аж до того дня, як Ной увійшов у ковчег, і ніхто не знав; аж ось прийшов потоп і забрав усіх, – таким буде й прихід Сина Людського»** (Матв. 24:38, 39). Немає нічого поганого в тому, щоб їсти, пити або одружуватися. Це природні справи. Однак якщо це і все, що ми робимо, то потоп, тобто кінець, застане нас зненацька. Опилившись під гнітом дрібниць, повсякденних обов'язків, ми забуваємо про важливі речі, важливі обов'язки. Ми забуваємо зачинити двері – і потоки води вриваються в наше життя.

Іноді ми поводимося так само й у духовному житті. Про це подбає хтось інший: церква, пастор... Адже моє ім'я

є в церковному списку, я витрачаю свій час на те, щоб приходити на богослужіння. Цього повинно бути достатньо, щоб задовольнити мої духовні потреби.

ОСОБИСТА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

Хто повинен перевіряти, чи зачинені двері? Це обов'язок кожної людини особисто. Ми повинні прийняти цю відповідальність. Нічия духовність не спасе нас, окрім власної. Коли холодні води Ла-Маншу ввірвалися на борт «Вісника» і пасажирів розкидало в усі боки, Сюзен і Роб, молода пара, за кілька хвилин до трагедії, сидючи за столом, замовили вечерю. Коли корабель захитався, вони схопилися за меблі. А коли вода ринула на них, просто були приголомшені. Однак Сюзен під водою почала пробиратися до виходу. Їй вдалося вхопитися за полицю й триматися за неї, поки не наспіли рятувальники. Робу врятуватися не вдалося. Сюзен більше ніколи його не бачила.

Двоє інших людей сиділи пліч-о-пліч у вітальні. Одного викинуло у вікно потоком води, і він виявився в безпеці, а іншого завалило уламками. Дві людини прогулювалися по верхній палубі. Одна вхопилася за поручні сходів і видерлася до рятувальників, інша – лише кілька сантиметрів не дотягнулася, щоб ухопитися за опору, і впала в безодню. Доля людей була вирішена за декілька секунд.

Щось подібне трапиться під час Другого приходу Ісуса Христа. Він скаже, що під час Його повернення **«двоє будуть у полі: один буде забраний, а один залишається; дві будуть молоти на жорнах: одна буде забрана, а одна залишиться»** (Матв. 24:40, 41). Ісус говорить: «Отже, пильнуйте» (в. 42). Для тих, хто гине, Христос прийде, як злодій уночі, а для спасених – як довгоочікуваний Друг. І другого шансу не буде.

Чи буде Другий прихід Ісуса несподіванкою для кожного з нас? Це залежить від того, чи готовий я до нього. Не засніть напередодні найважливішого дня в історії. Візьміть відповідальність за свій духовний стан прямо зараз. Не думайте, що хтось інший зможе подбати про це. Не дозволяйте рутині поглинути вас. Зробіть Бога пріоритетом у своєму житті прямо зараз.

Спасенні взаємини з Ісусом не формуються самі собою. Ви повинні встановити їх. Якщо ви не скажете Йому «так» і не зробите все можливе, щоб побудувати ці відносини, в остаточному підсумку ви заснете духовно й вам не сподобається те, що ви побачите, коли прокинетесь. Набагато краще прокинутися зараз!

Марк Фінлі

БОЛЕЗНЕННЫЕ УРОКИ

Иногда Бог допускает, чтобы мы пережили болезненный опыт, не потому, что Ему доставляют удовольствие наши страдания, а потому, что есть такие уроки, которые мы можем усвоить только в горниле испытаний.

ИЗВЛЕЧЕННЫЕ УРОКИ

Я чувствую себя ближе к своему Отцу, когда страдаю. Несмотря на то, что я не имею возможности физически почувствовать Его объятия, я могу излить Ему свое сердце в слезах, неслышных словах и вопросах. Бог является для меня прибежищем от горя и невзгод (см. Пс. 61:8, 9). Быть ближе к своему Небесному Отцу – это то, к чему я постоянно стремлюсь. Хотя я не люблю переживать печаль, испытывать боль и горе, я признаю, что Бог допускает их, чтобы помочь мне развить близкие отношения с Ним.

НЕ ВСЕГДА ПРОИСХОДИТ ТО, ЧТО МЫ ХОТИМ

Иногда нам преподносят трудные уроки, итог которых не всегда соответствует нашим ожиданиям. Я обычно надеюсь на награду после испытаний. Я могу быть терпеливой и пережить трудные времена, если знаю, что получу то, что желаю, когда все закончится.

К сожалению, не всегда так бывает, а возможно, и к счастью. Бог знает наши сердца. Иногда наши желания совпадают с Его планами о нас, иногда – нет. Нам может понадобиться пожить какое-то время в пустоте, пока мы не будем готовы принять прекрасный дар, который Бог

приготовил для нас. Мы должны жить верой, не сомневаясь в том, что Господь желает для нас самого лучшего, и не пытаться забежать вперед и творить свою собственную судьбу, основанную на наших слабых попытках понять себя.

РАЗВИВАЯ СОПЕРЕЖИВАНИЕ

Когда я сталкиваюсь с болью, то инстинктивно пытаюсь отогнать ее, пока она не затихнет. Однако я осознаю, что мы должны пережить боль, принимая ее реальность, вместо того чтобы прятаться от нее.

Личная боль и страдания могут смягчить наши сердца в отношении к боли других: матери, потерявшей своего ребенка; молодой женщины, потерявшей своего мужа; мужа, потерявшего свою супругу, с которой они прожили вместе 50 лет. Или, быть может, боль не вызвала смертью члена семьи. Возможно, она вызвана потерей любимого питомца, работы, дома, любви. Каждая из этих потерь приносит боль, которая уникальна по своим переживаниям. Хотя мы можем посочувствовать тому, кто понес утрату, но не можем по-настоящему поддержать этих людей эмоционально, если сами не испытали того же.

Не так давно у одной моей знакомой умерла дочь. Я обняла ее, сказала, что скорблю вместе с ней, и выразила слова сочувствия и утешения. В моей жизни также была смерть близких людей; некоторые из них были мне очень дороги. И все же я знала, что ни на йоту не могу испытать ту боль, которую чувствует эта мать каждый раз, когда

представляет себе жизнь без своей дочери, когда задается вопросом, могла ли она как-то предотвратить ее смерть, когда берет телефон, чтобы позвонить, и затем осознает, что ее больше нет. Только та мать, которая также потеряла своего ребенка, может по-настоящему понять ее боль.

БОЛЬ ВО БЛАГО

Я не верю, что боль сама по себе является даром. Но я верю, что Бог превращает боль во благо, когда мы используем наше понимание, обретенное через страдание, чтобы успокоить другого человека в его переживаниях. Мои переживания в страданиях готовят меня для чего-то такого, что мне пока неизвестно. Все переживают в жизни печаль и ищут понимания и поддержки, испытывая боль. Поэтому я знаю, что боль превращает мою способность быстро осудить в сочувствие и заботу.

Испытав боль, мы можем обрести радость, мир, силу и исцеление. Оглядываясь на свою прошлую жизнь, я понимаю, что становилась сильнее после испытаний посредством страданий. Возможно, это и не был ощутимый рост, но каждый раз, когда мое сердце вновь возвращалось к тому времени, пониманию и утешению, оно становилось чуточку сильнее. Переживания были нелегкими, но мы можем либо опустить руки от боли, либо черпать силы у Бога. Выбор – за нами.

ИИСУС НЕСЕТ НА СЕБЕ БОЛЬ

Когда Иисус пошел на крест, Он испытал самую страшную боль, какую только можно

представить. Физическая боль креста была огромной, но многие современники Иисуса подвергались таким же пыткам. Боль, которая разрывала Его сердце, – это боль от разделения с Тем, Кого Он любил больше всего, – Его Небесным Отцом. Бог Отец был вынужден удалить Свое присутствие, Свое сияние света, чтобы исполнить требования Закона, который Он ввел еще до сотворения мира. **«В час наитягчайших мучений не склонился над Спасителем Божественный лик, и это пронзило Его сердце скорбью, которую никогда не понять людям. Это страдание оказалось настолько сильным, что Он почти не ощущал физической боли»** (Э. Уайт. Желание веков, с. 753). Однако Иисус победил грех и смерть и теперь сопереживает нам в наших печалях, потому что Он испытал нашу боль в несравненно большей степени, чем мы.

Боль и страдания – переживания, чужды нашей первоначальной природе. Мы были сотворены Господом для радости, мира и целостности. Мы были сотворены для того, чтобы пребывать в тесном общении с Богом и друг с другом. Боль крадет эти прекрасные ощущения и заменяет их горем. Благодаря Своей удивительной благодати наш Небесный Отец, предвидев боль, через которую нам придется пройти, предложил Своего возлюбленного Сына, чтобы мы могли иметь надежду на то, что однажды боль исчезнет навсегда.

Бог обещал, что отрет всякую слезу с наших очей (см. Откр. 21:4). И я верю...

Мария Ломбарт

БАГАТСТВО Й ДОСТАТОК

«Тепер слухайте ви, багатії, плачте та ридайте над жахливими вашими злиднями, що надходять... Ваше золото та срібло поржавіло, і їх іржа свідчитиме проти вас і з'їсть ваші тіла, як вогонь. Ви назбирали скарбів на останні дні»

(Якова 5:1-5)

Більшість людей пов'язують успіх з гарними будинками, дорогими спортивними автомобілями й дизайнерським одягом. Багатомільйонні фільми й музична індустрія намагаються переконати нас в тому, що бути успішним – значить бути найкращим, мати більше за всіх і жити краще за інших. Однак Слово Боже спростовує такі марнолюбні переконання (див. Матв. 6:24; 19:24 і Якова 5:1).

1 Тим. 6:10 попереджає нас про те, що грошолобство є коренем усього зла. Потім в 11-му вірші звучить заклик процвітати в розвитку духовних цінностей – правді, доброчесності, вірі, любові, терпінні, лагідності. 3 Матв. 6:19–33 дізнаємося: коли ми насамперед шукаємо Царства Божого, усі інші земні потреби будуть задоволені. 2 Хрон. 1:11, 12 також пропонує прагнути до небесного.

«Занадто часто ми схильні робити матеріальні блага основним об'єктом досягнень нашого життя, дарма сподіваючись, що Бог буде поблажливий до нас і, коли ми наближатимемося до кінця земного шляху, додасть до нашого короткого життєвого строку в шістьдесят-сімдесят років ще й Царство вічне. Христос бажає, щоб насамперед ми займалися тим, що найбільш значиме, і запевняє нас, що менш значимі й цінні блага будуть надані нам відповідно до наших потреб» (Біблійний коментар АСД, т. 5, с. 352).

Чи можна розглядати різницю між багатством і достатком як боротьбу між зовнішнім, показним щастям і внутрішньою, щирою радістю? Матеріальні подарунки мають певну цінність. Дари Духа Святого є безцінними. Як можливо оцінити в грошовому еквіваленті любов, мир, віру й доброчесність? Ральф Валдо Емерсон дав своє визначення успіху: «Частіше усміхатися, завоювати повагу інтелектуальних людей і прихильність дітей, отримати оцінку чесних критиків і витримати зраду друзів, цінувати прекрасне й шукати краще в людях, зробити світ хоча б трохи кращим, знати, що комусь на цій землі жилося легше, тому що ви були поруч. У цьому полягає справжній успіх».

Самі по собі гроші не є злом. Вони стають злом, коли займають перше місце в нашому житті. Гроші можуть відвести нас від того, що є справді важливим, – від життя з Ісусом і від служіння Йому. Бажання безупинно збільшувати багатство ніколи не здійсниться. Воно спонукає нас покладатися на себе в задоволенні наших потреб, замість того щоб довіритися Богові. Він бажає, щоб ми задовольнялися тим, що маємо. Він бажає, щоб ми використовували свої ресурси не для власного щастя, а для знайомства людей з Ісусом, любові і дружби з Котрим дарує істинну радість.

Райлі Піллей

В ДОМЕ ГОРШЕЧНИКА

В доме горшечника – глина, кружало. Лепит горшечник из глины сосуд. Трудится Мастер. Забыл Он про жалость, Глины комок пальцы давят и мнут.

Если бы взялся неопытный кто-то – Глина осталась бы грязь куском. Трудится Мастер. Он знает работу: Полон сосудов горшечника дом.

Глина под пальцами стонет и плачет: «Лучше бы глиной вовеки лежать!» Сделать сосуд невозможно иначе, Только вот так – глину пальцами жать.

Мастер склонился над кругом гончарным: Он не волнуется и не спешит, Времени, кажется, не замечает: Что за сосуд Мастер сделать решил?

Он не искал чьих-то умных советов, Ни от кого Он подсказки не ждал. Лепит из глины, руками согретой, Что за сосуд? – Никому не сказал.

И очертанья уже появились: Форма, изящество линий кувшин! Пальцы кружились, кружились, кружились: Мастер работу почти завершил.

Глина от этой работы устала: «О, поскорей бы закончился труд!» – Мастер трудился, а глина не знала, Что на глазах превращалась в сосуд.

Он становился все глаже и глаже: Чудо! – в кувшине жила красота. Глина вздыхала: «Когда же, когда же?» Но для горшечника – что-то не так.

Мастер смотрел. Он задумал другое: Без сожаленья кувшин вмиг был смят. Глина кричала: «Да что же такое? Рядом кувшины на полках стоят.

Чем я была хуже тех или этих? Я не хочу возвращаться на круг». Мастер все слышал. Но Он не ответил, На пол Он глину не бросил из рук.

И началась вся работа сначала: Сколько терпения Мастер имел! Снова склонился над кругом гончарным... Ночь за окном, но Он спать не хотел.

Теплые пальцы. Простое кружало. Как бы работа была ни трудна, Глина смирилась и мягкой стала. «Я потерплю», – прошептала она.

И завершится работа к рассвету: Глины комочком я в Божьих руках. Больно сосудом стать. Знаю об этом. Мастер Свои нам откроет секреты, Что за сосуд будет там, в Небесах.

Любовь Васенина

«ВОССТАНЬ! СВЕТИСЬ! ХРИСТОС СКОРО ПРИДЕТ!»

У всемирной семьи Церкви адвентистов седьмого дня состоялась очередная 60-я сессия Генеральной Конференции, которая проходила с 2 по 11 июля в городе Сан-Антонио, штат Техас (США). Делегаты и гости представляли 216 стран, в которых есть адвентисты. Это были незабываемые дни совместного общения, труда, поклонения Богу и молитв.

Руководители Генеральной Конференции и 13 дивизионов представляли отчеты о том, что делает Церковь в ответ на вызовы времени и современного общества. Было отраднo услышать из уст исполнительного секретаря ГК, что всемирная семья за последние 10 лет увеличилась на 6 618 689 человек и насчитывает более 18,6 млн членов Церкви. Если к этому числу прибавить детей и постоянных посетителей, то Церковь объединяет около 30 млн человек.

В дни съезда не только подводились итоги за прошедшие 5 лет, но и звучали свидетельства о преобразующей силе Божьей любви, которая сильнее ненависти и мести. Об этом можно судить из трагедии, которая произошла в Колумбии много лет назад, когда в дом, где отец семейства читал Библию, ворвались наемные убийцы. Дети чудом выжили, но следы

крови погибших родителей остались на страницах Священного Писания. Эту Библию представил собравшимся пастор Марк Финли. А рядом с ним на сцене стояли двое мужчин. Отец одного из них был убийцей родителей другого. Но сила Христа примиряет врагов и ныне. Более 100 человек из потомков обоих семейств являются членами одной Адвентистской Церкви.

Яркая национальная одежда, красивая музыка и песни на разных языках украшали вечерние богослужения. Это

Одни из них требовали более детального обсуждения, но дух молитвы и смирения царил во время съезда.

Волнующим для делегации из Евро-Азиатского дивизиона был момент, когда на съезде представили новый перевод Библии на современный русский язык (под редакцией ныне уже покойного М. Кулакова). Над переводом трудились 23 года, и теперь эта книга издана многотысячным тиражом.

Библия была и остается основой адвентистского учения, основой всех проповедей, и

Духа пророчества, таких как «Путь ко Христу», «Наглядные уроки Христа», 5 книг из серии «Конфликт веков».

Девизом съезда были слова «Восстань! Светись! Христос скоро придет!». Они воодушевляли делегатов и гостей этого всемирного форума, напоминая об удивительной миссии Церкви и ее славленной надежде. В финальном исполнении хора звучали слова «скоро Господь наш придет» – слова припева известного христианского гимна. Его быстро подхватили 70-тысячный стадион. Пели на разных языках, темнокожие и белые, африканцы и азиаты, европейцы и жители далеких островов, выражая свою веру и упование на скорую встречу с Иисусом.

Впечатления делегатов о ГК, Сан-Антонио, США Виктор Алексеенко:

«Обобщая чувства, которые сменяли друг друга на протяжении ГК, могу их выразить двумя словами: слава Богу! Эти слова мы произносим

часто, но сегодня очень хочется именно так выразить восхищение Адвентистской Церковью. Бог наделил ее большими талантами, дара-

Библия, обогрелая кровью из Колумбии

было время миссионерских вестей и отчетов с полей.

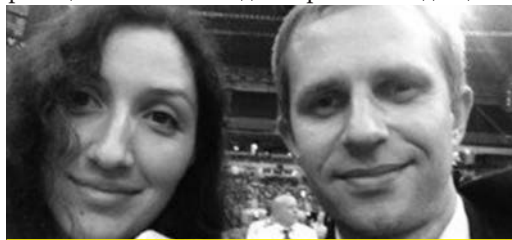
Во время деловых заседаний делегатов из 216 стран мира избирали руководителей Церкви на следующие 5 лет, рассматривали предложения и вносили уточнения в Церковное руководство и в некоторые доктринальные положения, а также решали разные насущные вопросы.

этому Слову снова предложено стать центром нашего внимания в будущем.

На предстоящее пятилетие руководство ГК предлагает новую инициативу, способствующую объединению всемирной семьи вокруг Слова Божьего, – «Верьте пророкам Его». К ежедневному прочтению одной главы из Библии предлагается и чтение книг

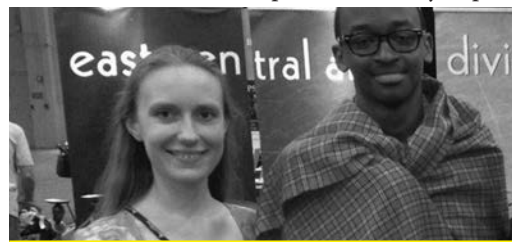
ми, ресурсами. Сложно передать ощущение, когда являешься маленькой частью огромного хора, состоящего из десятков тысяч голосов, который поет для славы Божьей. Порой кажется, что наша Церковь – это небольшая группа людей, с не всегда стройным пением, собирающаяся в старом здании на краю маленького поселка. Сегодня я еще раз убедился в том, что Божья Церковь во всемирном масштабе выглядит по-другому. Она и гонимая, и уважаемая, страдающая и торжествующая, бедная и богатая, особенно Божьим присутствием. Невозможно передать словами то, что видят глаза, поэтому с благодарностью и восхищением еще раз скажу: слава Богу!».

Максим Крупский: «Субботнее богослужение сессии ГК всегда потрясает. Красивая музыка, более 30 000 людей, поющих наизусть вдохновляющие гимны, проповедь о Пришествии Господа и искренние призывы к миссионерской работе. Интересно отметить постоянный акцент на миссии и хорошую реакцию зала на каждый призыв. Люди ценят

возможность побыть в субботу на сессии ГК. На улице жарко, в зале – прохладно, идет насыщенная программа дня, а многие семьи с маленькими детьми издалека приезжают на съезд и присутствуют на служении 7-8 часов. От многих людей можно услышать выражение “это похоже на Небо”. С этим легко согласиться».

Татьяна Крашевская: Эта поездка на ГК стала для меня огромным благословением еще задолго до начала съезда. В 2012 году Бог подарил мне возможность поехать на ГК через победу в конкурсе «Мир Библии» на молодежном съезде. Я даже не догадывалась, что наша Церковь имеет столько организаций и миссионерских проектов. За 10 дней работы выставки я так и не успела рассмотреть все экспозиции. Меня восхищала организованность всего процесса. Всюду царил

порядок. Но наибольшей ценностью на ГК были люди. Люди из разных культур, но едины во Христе. Невозможно описать чувство, которое переполняет, когда ты молишься с человеком другой культуры и национальности. Он молится на своем языке, а я – на своем, но мы понимали друг друга.

Даниил Ребанд

ВІСТКА ПРО ДРУГИЙ ПРИХІД ХРИСТА ДІЙШЛА ДО КРАЮ ЗЕМЛІ, ПРИНАЙМНІ УКРАЇНСЬКОЇ

Зарічненський район, на північному заході Рівненщини, багатий ягодами, грибами та іншими Господніми дарами поліських лісів, але на всій цій території, понад 140 000 гектарів, донедавна не було жодного адвентиста. Найближча громада Церкви АСД знаходиться в сусідньому Дубровицькому районі, в селищі Берестя.

слухали і з задоволенням читали книги, які їм привозили. Більше того, чоловік ділився книгами із сусідами та друзями. На той час він відвідував Церкву п'ятидесятників. Тому братам-адвентистам, які приїжджали до нього, доводилося часто бачитися і з ними. Керівники Церкви п'ятидесятників запрошували адвентистів на богослужіння і просили проповідувати.

Минулого року під час проекту «Байдарки-2014» літературні євангелісти пройшли з книгами місто Зарічне та села цього району. Один чоловік, побачивши книги, здивовано запитав: «А хіба в нашій місцевості є адвентисти?» Виявляється, він постійно дивиться телеканал «Надія» і заочно знайомий із Церквою АСД. У літературних євангелістів він придбав книги. Сергій, так звуть чоловіка, проживає в с. Прикладники, що знаходиться на кордоні з Білорусією, і цього дня був у гостях, де випадково й зустрівся з літературними євангелістами.

Після цієї зустрічі до нього щомісяця приїжджали брати-адвентисти із сусідньої громади, яка розташована за 100 км. Сергій із дружиною з радістю приймали гостей, запитували, цікавилися,

Протягом року Сергій досліджував Біблію, і в результаті завдяки Господньому провидінню всі літературні євангелісти мали можливість побачити плід своєї діяльності. У червні 2015 року, під час проекту «Байдарки-2015», він уклав заповіт із Богом. На березі річки Горинь разом із трьома юними літературними євангелістами Сергій вирішив прийняти водне хрещення. На сьогодні він – єдиний адвентист на всій території Зарічненського району. Ми віримо, що це лише славний початок. Разом із дружиною чоловік активно ділиться Благою вісткою, розповсюджуючи книги. Таким чином, вістка про Другий прихід Христа поширюється аж до краю землі, принаймні української.

Оксана Терещук

«ЕДЕМСЬКИЙ САД»

Працюючи в магазині здорового харчування «Едемський сад» у місті Мукачеве, ми молилися про можливість відкриття масажного кабінету. Попри велику конкуренцію, ми були впевнені, що для Бога немає нічого неможливого й Він приведе потрібних відвідувачів.

Зі свого боку ми зробили все можливе: розклеїли оголошення, запрошували знайомих і друзів, розповідали покупцям у магазині. І через деякий час Господь привів людей, з якими ми могли працювати, допомагати їм фізично та духовно.

Одного разу до нас у магазин завітала жінка. Ми розговорилися – і вона почала розповідати про свої проблеми зі здоров'ям. У неї був настільки великий букет хвороб, що я навіть не знала, з чого почати та що їй порадити. Я подумки просила в Бога мудрості, що краще їй запропонувати. Адже даремно вона сюди прийшла, можливо, я зможу їй якось допомогти. Ознайомившись із товарами, жінка задумалася на хвилину, а потім підсумувала: «А ви знаєте, напевно, у мене всі ці болячки від нервів, бо зараз маю багато проблем». Я думала, що їй порадити, але вона сама продовжила: «Я почала молитися й навчилася сама розмовляти з Богом». Я обережно висловила свою думку, що в цій ситуації найкращий рецепт – довіра Богові. І вона погодилася: «Так, мені потрібні саме такі ліки».

Ми підібрали їй деякі продукти, і я відчула спонукання запропонувати масаж, адже так вона зможе розслабитися, більше відкритися, і ми зможемо разом з нею молитися. Проте в мене не вистачило сміливості запропонувати свою ідею. Я боялася, щоб жінка не відчула певного тиску з мого боку. Та згодом вона сама сказала: «Мені потрібен масаж». Наші думки збіглися, і ми домовилися розпочати з понеділка.

Під час першого ж відвідування я розповіла, що зазвичай ми все починаємо з молитви, адже хоч як масажисти можемо зробити багато, але якщо Бог благословить, то результат буде ще кращим. Жінка погодилася. Ми помолилися, і я відчула, як вона почала розслаблятися. З її слів, вона вже багато місяців настільки напружена, що навіть коли спить, то не може розслабитися. Важко нести тягар життєвих негараздів, коли немає когось, хто міг би допомогти.

Коли жінка прийшла на масаж утретє, ми вже почали говорити на духовні

теми: як жити з Богом, як щодня чути Його голос, про Духа Святого, яку велику роль Він відіграє в нашому житті та що тільки Він може допомогти нам вирішити проблеми. І коли на прощання я їй побажала: «Нехай Господь вам допоможе», вона відповіла: «Краще побажайте мені, щоб я слухалася Духа Святого». Я була вражена, як Господь подівав на неї під час цієї розмови, адже вона відкрита й готова сприймати істину.

Ми провели десять сеансів масажу. І я побачила, що вона хоче й далі приходити, але не тільки заради масажу, а для спілкування та молитви. Щоразу, коли ми молилися, вона просила, щоб я тримала її за руку. Жінка хотіла бачитися час від часу, неодноразово телефонувала мені. І я зрозуміла, що основне вона осягнула: Господь завжди поруч, і Він її любить. Проте мені ще хотілося навчити її спілкуватися з Богом самій, не через мене, адже сеанси масажу мають колись закінчитися. І в мене промайнула думка подарувати їй книгу Еллен Уайт «Христос – надія світу» або принаймні дати почитати. Я розповіла їй про цю книгу, вона нею дуже зацікавилася й погодилася прочитати.

Цікаво, що жінці настільки сподобалися спілкування й атмосфера в нашому магазині, що вона зізналася, що приходила б сюди щодня, а якби була якась вакансія, то влаштувалася б до нас на роботу. Слава Богові за такі благословення!

Коли ми тільки почали робити масажі в нашому магазині «Едемський сад», власниця магазину ніяк не могла зрозуміти, чому ми не встановлюємо якоїсь конкретної оплати, хоча б 20-30 грн. Хай ціна буде невелика, але конкретна.

Мій попередній досвід, який я пережила в м. Ужгороді, чітко показав, що

коли ми не встановлюємо конкретних цін, людина сприймає це як допомогу. І якщо в неї вчора були гроші, а сьогодні вже немає, вона все одно прийде, бо знає, що їй зроблять масаж незалежно від того, скільки вона заплатить. Проте власниця переконувала, що нам буде важко, нас будуть використовувати, що раніше люди були добрі, чесні, а зараз світ несправедливий. Я їй відповіла: «Я вас розумію, але ми хочемо випробувати той метод, якого Бог нас навчив». І вже через тиждень

вона змінила свою думку: «Я забираю свої слова. Я розмірковувала над цим і зрозуміла». Такою була реакція власниці магазину, але я хочу ще розповісти, як самі люди на це реагували.

Зазвичай людина хоче прийти, почути ціну, заплатити й заспокоїти свою совість: масаж оплачено. Та коли ви не називаєте конкретну ціну, а говорите: «Я хочу допомогти. А ви пожертвуйте, скільки можете, наскільки ви оцінюєте цей масаж». Так ми привчаємо людей бути чесними із собою. Коли людина заходить і має 5 чи 10 грн, вона дає стільки, скільки може, і бачить, що я їй вірю.

Одна жінка завжди давала більше, а одного разу дала менше й запитала: «Достатньо?» Я їй відповіла: «Я вам довіряю. Навіть якщо нічого не дасте, я знаю, що це тому, що ви не можете дати. Я вам вірю». І це спонукає відвідувачів бути чесними. У цьому світі людей більше вчать бути нечесними, їх постійно обманюють, і вони чинять так само. Коли ми чинимо правильно, це надихає людей і вони бачать, що в цьому є благословення. Одна жінка, яка мала можливість платити більше, але завжди давала менше, в кінці курсу заплатила стільки, що я не могла повірити. Інша жінка захотіла пожертвувати кошти на нашу церкву, і я погодилася передати їх.

Тому чим більше ми довіряємо Богові, чим більше посвячуємо себе Йому, тим більше чудес Він творить у нашому житті. Це відкриває для Нього можливості робити те, що за звичайних обставин, коли ми все продумали та спланували, Він не може здійснити, бо ми самі намагаємося контролювати ситуацію. Тож нехай Господь контролює все, що ми робимо, і мудро веде нас життєвим шляхом до вічної мети.

Вікторія Максимець

Хочу рассказать о том, как Бог слышит желающих прославить Его Имя. Пришло долгожданное лето. Мы, как и в течение многих лет, проводили лагерь следопытов в живописном месте возле небольшой реки.

Несмотря на мой возраст, я не пропускаю ни одного следопытского лагеря. Очень люблю клуб следопытов, как и самих подростков. Они живые, энергичные, не всегда послушные, но простые, добрые и любознательные, с чистыми доверчивыми глазами. Слава Богу за них, ведь это будущее нашей Церкви. Наши дети всегда отражают семью и церковь, в которой растут.

В наш следопытский лагерь приехали дети из разных городов. В один из дней у нас был запланирован поход в соседние села с газетами и приглашениями на детскую программу здоровья. В тот день я размышляла о том, что мы со следопытами не совершаем каких-то особых поступков. Думая об этом, я пошла с двумя молодыми сестрами разносить газеты и приглашения на программу. И вдруг на первой же улице села мы увидели дым, который исходил из огромного стога сена. Через несколько секунд оттуда уже вырывалось пламя огня. На улице стояли молодые люди. И это сбilo меня с толку. Я подумала, что если бы это был пожар, то они не стояли бы просто так. Но вдруг увидела, что

соседи, пожилые люди, несут ведра с водой. Поинтересовалась у молодых людей, почему не помогают. Они ответили, что если глупец поджег, то пусть и тушит.

В чем заключалась серьезная проблема? В том, что стог сена стоял посреди двора. До жилого дома было четыре метра, а до летней кухни – два. Забор из шифера начал трещать, и мы бросились помогать.

Я хотела найти мужчину, который это затеял, но он забежал в сарай, куда стремительно направлялся огонь. Я просила его выйти, но он сказал, что жизнь не имеет смысла, потому что его бросила жена, и он решил все сжечь. Понимая, что сейчас не до разговоров, мы начали тушить пожар. Одни заливали водой, другие пытались растянуть стог сена в стороны. Разобрали забор из шифера. Наша борьба с огнем длилась с 11 часов утра до 8 часов вечера.

Уставшие и грязные, мы пошли в лагерь. По дороге я вспомнила о том, что просила у Бога возможности для следопытов проявить себя. Но я не думала, что то, с чем они столкнутся, будет таким сложным.

Увидев нас грязными, дети начали смеяться, да и мы тоже. А вот в сердце было смешанное чувство, потому что мы даже приглашения не раздали.

Но каково же было наше удивление, когда на программу пришло почти все село. Оказалось, что о людях в желтых галстуках и о том, как мы не оставили человека в беде, говорили все.

Слава Богу, программа прошла замечательно. Сейчас в этом селе у нас много читателей христианской литературы. Мы молимся о том, чтобы Бог образовал здесь Свою церковь. Молитесь и вы за этих людей!

Галина Москаленко

ИДЕШЬ В ПАРК ДЛЯ МОЛИТВЫ? МОЖНО С ТОБОЙ?

Несколько лет назад, окончив девять классов, я поступила в медицинский колледж на факультет «Лечебное дело». Задолго до этого просила Господа, чтобы Он явил Свою волю в моей жизни. Подал документы, решила удостовериться, не придется ли мне сдавать вступительные экзамены в субботу. В приемной комиссии сказали, что на эту специальность вступительные экзамены будут именно в субботу. Конечно, мы молились и со своей стороны постарались сделать все возможное, чтобы мне дали возможность сдавать экзамены в другой день, но, не получив положительного ответа, решили подавать документы на другую специальность. Члены приемной комиссии были удивлены, видя мои оценки в таблице, и говорили: «У вас большие перспективы. Разве можно ради какой-то субботы лишать себя такой возможности?» В этой ситуации Бог позволил мне засвидетельствовать тем людям о Нем, своей верой и убеждениями.

Мое сердце было переполнено благодарностью Богу, когда я увидела, что в рейтинге поступивших на факультет

Наталья с Ириной

«Сестринское дело» я была первой! И с того дня Господь даровал мне множество возможностей свидетельствовать о Нем в том учебном заведении.

Особо тесная дружба у меня завязалась с одноклассницей Ириной, с которой я много общалась. Однажды мы вместе возвращались после занятий, и, когда я рассказывала ей, как Господь ведет меня по жизни, она не могла сдерживать слез.

Ира знала, что каждое утро перед занятиями я в молитве общаюсь с

Богом в парке, недалеко от колледжа. Как-то мы случайно встретились с ней по дороге из метро. Я старалась не навязывать ей свои убеждения и осторожно говорила на эти темы. Но в то утро подруга сказала: «Наташа, ты сейчас планируешь зайти в парк для молитвы? Можно я пойду с тобой?» В той ствол неуверенной первой молитве звучало столько веры и стремления к Господу! А спустя несколько недель она подошла ко мне в пятницу на перерыве между парами и сказала, что хочет пойти со мной на субботнее богослужение. С тех пор Ира нередко посещает наши собрания и молодежные встречи.

Размышляя о милости Божьей, я понимаю, как важно полагаться на Его руководство, как важно доверять Ему и оставаться верной Его повелениям, чего бы это ни стоило. Ира при поступлении подавала документы и на факультет «Лабораторная диагностика», но Господь свел нас вместе, поместив в одну группу. Случайностей не бывает! Слава Богу за Его благословения!

Наталья Фурда

«ВІН СКЕЛЯ, А ДІЛО ЙОГО ДОСКОНАЛЕ...»

«Він Скеля, а діло Його досконале, всі-бо дороги Його справедливі, Бог вірний, і кривди немає в Ньому, справедливий і праведний Він»
(П. Зак. 32:4).

Під гаслом «Вставай! Світись! Господь гряде!» з 26 по 27 серпня 2015 р. у містечку Буча, що під Києвом відбувся X з'їзд Церкви АСД в Україні. На з'їзд прибуло 145 делегатів – представників усіх членів Церкви, об'єднаних у вісім місцевих конференцій та одну місію, а також установ Української уніонної конференції (УУК) Церкви АСД.

На з'їзді були присутні керівники Євро-Азіатського дивізіону та пастори-ветерани. Десятий з'їзд Церкви АСД в Україні завершив свою роботу, продовжуючи естафету 60-ї сесії Генеральної Конференції, перед якою стояло

багато різноманітних завдань. Всесвітня церква ухвалила важливі рішення і, головне, в молитовному дусі зберегла єдність. Усі делегати на з'їзді УУК молилися про обрання нового складу керівників на п'ятирічний термін.

Дорогі брати та сестри, продовжуйте молитися за Божу Церкву в Україні, за свою громаду, сім'ю. Хай в цей не-

простий час для нашої країни, а також Божої Церкви, Господь збереже всіх нас у вірі та надії на скорий Прихід Христа на нашу землю.

З'їзд завершився обранням керівників Церкви на новий п'ятирічний період:

АДМІНІСТРАЦІЯ УУК:

- **Президент** – Носов Станіслав Вікторович
- **Секретар** – Велечук Володимир Степанович
- **Скарбник** – Безкровний Геннадій Миколайович

Новообране керівництво УУК, усі делегати та гості з'їзду перепосвятили себе на служіння Господу та Його Церкві. Закликаємо усіх адвентистів в Україні до постійних молитов за обраних керівників, щоб вони стали знаряддям Святого Духа для виконання святої місії.

ЩО Б ЗІ МНОЮ БУЛО?

*«...Ісус Христос, Який
знищив смерть, а життя
і нетління освітив Євангелією»
(2 Тим. 1:10).*

Швейцарський промисловець Чарльз Мез жив у Базелі. Одного разу взимку він проходив міським цвинтарем. Сніг припорошив надгробки, і багато написів просто неможливо було прочитати. Раптом він зупинився. Один з надгробків стояв під ялинкою й не був засипаний снігом. Там були написані його ім'я та прізвище: Чарльз Мез!

Він не знав, хто там був похований, але цей збіг справив на нього сильне враження. «Якби Христос прийшов сьогодні, а я опинився на місці цієї людини,

що б зі мною було?» – розмірковував чоловік. На самоті він усвідомив свій стан і засудив свою байдужість до благодаті Божої – Євангелія, про яке уже чув. Раптом воно почало впливати на його серце. Чоловік повернувся до Господа й прийняв запропоноване Ним спасіння. З тієї миті Чарльз вручив своє життя Ісусу Христу й відчув радість служіння Йому.

Бог використав такий збіг обставин, щоб спасти цю людину. Він звертається й до нас через різні обставини нашого життя. Не залишайтеся байдужими до Його заклику!

Щомісячна газета
«Адвентистський
вісник» видає
Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: Л. Шаповал, О. Мехоношина, Г. Борисовська
Дизайн та верстка: Ю. Смаль

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10 – А
dzherelo@ukr.net
www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.